

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב**

רת"ק 31963-01-18

בעניין: ורד מימוני

המבקשת

נגד

ברינג ברינג סולושנס בע"מ

המשיבה

**המבקשת: בעצמה
המשיבה: עו"ד מתן וינקלר**

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו מיום 4.1.18 של בית משפט לתביעות קטנות בירושלים (כב' הרשמת הבכירה א' ון קרפלד) שניתן בת"ק 17787-08-17.
2. עניינו של ההליך בבית משפט קמא הוא תביעה שהגישה המבקשת נגד המשיבה לקבלת פיצוי בגין משלוח הודעות SPAM. הקשר בין המבקשת לבין המשיבה החל כשהמבקשת ביצעה רכישה של מוצרים באמצעות האתר של המשיבה בחודש מאי 2017. המבקשת שלא הייתה מרוצה, ביקשה להפסיק לקבל שירות מהמשיבה. בתקופה שלאחר מכן קיבלה המבקשת מהמשיבה 13 הודעות דוא"ל והודעת טקסט אחת, הודעות בעלות תוכן פרסומי. לאחר קבלת הודעת הדוא"ל הראשונה ביום 22.5.17 פנתה המבקשת למשיבה בהודעת דוא"ל חוזרת וביקשה להפסיק את קבלת ההודעות הפרסומיות מהמשיבה. למרות זאת המבקשת המשיכה לקבל הודעות דוא"ל, וכשביום 20.7.17 נשלחה הודעת הדוא"ל האחרונה וכן הודעת טקסט. בגין קבלת הודעות אלה המבקשת שלחה למשיבה מכתב דרישה במסגרתו ביקשה לקבל פיצוי בהתאם לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982. לאחר מכן הוגשה התביעה לבית משפט לתביעות קטנות.
3. לאחר תום הדיון שהתקיים בבית משפט קמא ביום 4.1.18 ניתן פסק דין שקיבל את תביעת המבקשת. בית המשפט הורה על תשלום פיצוי בסכום כולל של 4,050 ₪ ללא חיוב בהוצאות לבד מהחזר אגרת פתיחת הליך בסכום של 150 ₪. סכום הפיצוי הורכב מפיצוי בסך 1,000 ₪

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב**

רת"ק 31963-01-18

עבור הודעת הטקסט; 1,000 ₪ בגין הודעת הדוא"ל הראשונה; 400 ₪ בגין 3 הודעות דוא"ל נוספות; ו-70 ₪ בגין כל אחת מ-8 הודעות הדוא"ל הנוספות. בית המשפט קבע כי התנהלות המבקשת, שהמתינה עד שקיבלה 13 הודעות נוספות בטרם פנתה למשיבה פעם נוספת בבקשה להפסיק שליחת תוכן פרסומי, לא הייתה סבירה. על כן ניתן פיצוי נמוך בגין 8 ההודעות האחרונות שנשלחו. יצוין, כי בהחלטת בית משפט חושב סכום הפיצוי של 70 ₪ להודעה, לפי 9 הודעות נוספות במקום 8, ואולם הדבר נעשה כנראה מחמת טעות והצדדים אינם חלוקים כי נשלחו 13 הודעות בסך הכל.

4. במסגרת הבקשה שלפניי טוענת המבקשת כי טעה בית משפט קמא בקביעתו באשר לתום ליבה של המבקשת, באשר לדבריה היא פעלה ביושר ובהגינות ופנתה למשיבה בבקשה להפסיק את משלוח ההודעות; כי בית המשפט טעה בקביעת שיעור פיצוי נמוך באופן חריג ביחס לרוב הודעות הדוא"ל, למרות התקרה הקבועה בחוק המאפשרת מתן פיצוי של 1,000 ₪ בגין כל הודעה; כי בית המשפט טעה ביצירת החלוקה בשיעורי הפיצוי בין ההודעות השונות; וכי בית המשפט טעה בפסיקת סכומים שאינם עומדים בפרופורציה לסכומי הפיצוי המקובלים שהותוו בפסיקה. עוד נטען על ידי המבקשת, כי פסק הדין שניתן אינו תואם את רוח החוק שמטרתו לעודד צרכנים שנפגעים ממשלוח הודעות מסוג זה להגיש תביעות ולמצות את זכויותיהם.

5. ביום 27.4.18 הוריתי למשיבה להשיב לבקשה.

6. המשיבה בתשובתה מעלה אף היא טענות כלפי פסק דינו של בית המשפט. לטענת המשיבה, המבקשת אישרה קבלת חומרים שיווקיים לתיבת הדוא"ל שלה במעמד ההרשמה לשירותי המשיבה, כך שקביעת בית המשפט כי לא ניתנה הסכמה היא שגויה. בנוסף נטען, כי בנסיבות שלפנינו מתקיים החריג הקבוע בסעיף 30א(ג) לחוק התקשורת, הקובע כי ניתן להסתפק ביידוע בלבד ולא נדרשת הסכמה למשלוח הודעות. כן נטען על ידי המשיבה כי סכום הפיצוי שנפסק על ידי בית משפט קמא הינו בלתי סביר וגבוה מהמקובל. נטען, כי סכום הפיצוי הגבוה אינו מתיישב עם התנהלותה הבלתי סבירה של המבקשת, שהמתינה עד שקיבלה 13 הודעות נוספות בטרם פנתה למשיבה פעם נוספת כדי שתסיר אותה מרשימת התפוצה. עוד נטען, כי לנוכח אפשרות ההסרה שעמדה למבקשת, מתחייב מכוח הפסיקה להפחית את שיעור הפיצוי שיש לפסוק למבקשת.

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב**

רת"ק 31963-01-18

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בחומר שלפניי ונתתי דעתי לטענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה שדין הבקשה להידחות.
8. כידוע, הליך של תביעות קטנות נועד לאפשר להביא לפני בית משפט זה עניין בעל ערך כספי מועט, בהליך פשוט ושווה לכל נפש, שיאפשר לבית המשפט להכריע בסכסוך העומד לפניו במהירות וביעילות. הלכה פסוקה היא, כי "אמת המידה למתן רשות ערעור על פסקי דינו היא מחמירה במיוחד, כשרשות זו תינתן רק במקרים חריגים ביותר בהם נפל פגם מהותי הדורש את התערבותה של ערכאת הערעור. רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט לתביעות קטנות לא בהכרח תינתן אף כאשר מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות החורגת מעניינם הישיר של הצדדים למחלוקת" (ס' 4 לפסק דינו של כב' השופט צ' זילברטל ברע"א 2095/15 **אולמי נפטון בת ים בע"מ נ' אילנה משיח** [פורסם בבנו] (20.5.15)). לא מצאתי שמקרה זה נמנה על המקרים הנדירים בהם יש לתת רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט לתביעות קטנות.
9. המבקשת טוענת כי המקרה הנדון מעורר שאלה עקרונית החורגת מענייניו של המקרה, והיא שאלת שיעור הפיצוי שיש לפסוק בתביעות מסוג זה. אלא שגם אם כך הדבר, הרי שבית המשפט העליון כבר נדרש לשאלה זו לא אחת ואמר את דברו (רע"א 2904/14 **גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ** (27.7.14); רע"א 1954/14 **חזני נ' שמעון הנגבי (סיתוונית מועדון דאיה ורחיפה במצנחים)** (4.4.14); ולאחרונה: רע"א 7064/17 **ארד נ' מנקס אונליין טריידינג בע"מ** (11.12.18).
10. סקירת חלק מהפסיקה מופיעה בפסק דינה של חברתי, כב' השופטת תמר בר-אשר, שניתן ביום 8.4.18 בע"א (ים) 2526-12-17 **קסטרו מודל בע"מ נ' בר רגב**. אינני רואה מקום לחזור על הדברים שנאמרו על ידי חברתי, ואסתפק בציטוט חלקו הראשון של סעיף 10 לפסק דינו של כב' השופט ע' פוגלמן בפרשת **חזני**. וכך נאמר על ידו:

"להשקפתי, בבואו לקבוע את סכום הפיצוי מכוח סעיף 30א(י) לחוק, שומה על בית המשפט לשים לנגד עיניו את השיקולים המנויים בחוק שמטרתם להשיג את תכליותיו האמורות (אכיפה, הרתעה ועידוד הגשת תובענות יעילות), מצד אחד; ולוודא שהפיצוי לא יהיה מעבר לנדרש לצורך השגתן, מצד שני. הפיצוי נועד להכווין את התנהגות הנתבע באופן שפרסום עתידי במתכונת זו יהיה בלתי כדאי עבורו. לשם כך נדרש בית המשפט לשקול שני

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב**

רת"ק 18-01-31963

סוגים של שיקולים: הסוג הראשון מתמקד בנסיבות ביצוע ההפרה וכולל, בין היתר, את תוכן הפרסום (אם הוא פוגעני); את התנהגות הנתבע; את הרווח הצפוי לו מן הפרסום (ככל שניתן להעריכו); את מספר דברי הפרסומת ששלח לתובע (ואותן בלבד) וכמה הודעות נשלחו לכל כתובת (אם מדובר במשלוח בודד לכל כתובת או בהפרה חוזרת ונשנית). חשוב להדגיש כי כמות ההודעות שנשלחה לתובע גודרת את תקרת הסכום שבית המשפט רשאי לפסוק (בית המשפט אינו רשאי לפסוק פיצוי העולה על 1,000 ש"ח בגין כל הפרה ללא הוכחת נזק), אך מעבר לכך היא אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים שנמנו לעיל. כך למשל אפשר שייפסק פיצוי בסכום זהה לאדם שנשלחו לו 100 הודעות ולאדם שנשלחו לו 1,000 הודעות, ובלבד שהפיצוי השיג את תכליות החוק: אכיפה והרתעה אפקטיבית ומידתית. נקודת המוצא היא שתביעה בגין הפרה בודדת תזכה את התובע במלוא הסכום (1,000 ש"ח) כדי שתושג התכלית ההרתעתית. ככל שמספר הפרות עולה כך גדלה התקרה שבית המשפט רשאי לפסוק, אולם עליו להיעצר בסכום המשקף הרתעה יעילה בנסיבות העניין ולא לפסוק מעבר לכך..."

11. העולה מכל האמור הוא, שגם אם בית משפט קמא טענה בשיעור הפיצוי שפסק למבקשת – ולא אמרתי זאת – מדובר בטעות ביישום הדין, דבר שכשלעצמו אינו מצדיק מתן רשות לערער.
12. למעלה מן הדרוש אציין, כי בפרשת חזני פסק בית המשפט העליון לתובע באותה פרשה פיצוי בסך 10,000 ₪ בגין 27 הפרות, היינו פיצוי בסכום של כ-370 ש"ח עבור כל הפרה. במקרה שלפנינו פסק בית משפט קמא למבקשת פיצוי כולל בסך 4,050 ₪ בגין 14 הפרות, היינו פיצוי בסך 289 ₪ בגין כל הפרה. יוצא מכך, כי שיעור הפיצוי שבית משפט קמא פסק למבקשת, הוא בסדרי גודל דומים לזה שנפסק על ידי בית המשפט העליון באותה פרשה.
13. כפי שצוין, גם למשיבה השגות על פסק דינו של בית משפט קמא. אלא שהמשיבה לא הגישה (ובצדק) בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט, ועל כן לא ראיתי מקום להידרש להשגותיה.

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב**

רת"ק 31963-01-18

14. **סוף דבר.** הבקשה נדחית. בנסיבות העניין ולנוכח העובדה שבית משפט קמא לא זיכה את המבקשת בהוצאות משפט, לא אחייב אותה בהוצאות המשיבה בקשר להליך זה. הפיקדון שהפקידה המבקשת יושב לידיה.

ניתנה היום, 13 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.

אריה רומנוב, שופט

